

РЕШЕНИЕ

№ 841

гр. Бургас, 22.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БУРГАС, XLVI СЪСТАВ, в публично заседание на осемнадесети ноември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: **МАРТИН Р. БАЕВ**

при участието на секретаря **МИЛИЦА Т. ДИМИТРОВА**
като разгледа докладваното от **МАРТИН Р. БАЕВ** Административно
наказателно дело № 20212120204598 по описа за 2021 година

, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е образувано по повод жалба на **Н. Г. ЯН.** с ЕГН: *****, с посочен адрес: ***** против Електронен фиш за налагане на глоба (ЕФ) **серия К № 4897916** на ОДМВР-гр.Бургас, с който за нарушение на чл. 21, ал. 1 ЗДвП, на основание чл. 189, ал. 4, вр. с чл. 182, ал. 1, т. 3 ЗДвП на жалбоподателя е наложено административно наказание „Глоба” в размер на 100 лева.

С жалбата се моли за отмяна на атакувания ЕФ. Застъпва се, че в ЕФ не е посочена изчерпателно и коректно фактическата обстановка на извършване на нарушението, както и че не е направено уточнение какъв тип е използваното техническо средство. Счита се, че контролните органи са допуснали нарушение, доколкото техническото средство не е било предварително обозначено, а на последно място – не става ясно и каква е била измерената от средството скорост. Счита се, че квалификацията на нарушението е неправилна, както и че ЕФ не съдържа изискуемите реквизити.

В открито съдебно заседание жалбоподателят не се явява и не изпраща представител.

Административнонаказващият орган – ОДМВР - гр. Бургас, надлежно призван, не се представлява. В писмено становище на упълномощен юрисконсулт жалбата се намира за неоснователна. Изразява се становище за законосъобразност на процедурата и доказаност на нарушението, поради което и се пледира за потвърждаване на ЕФ изцяло.

Съдът приема, че жалбата е подадена в рамките на четиринадесетдневния срок за

обжалване по чл. 59, ал. 2 ЗАНН, вр. с чл. 189, ал. 8 ЗДвП. Видно от разписката на л. 6 – ЕФ е бил връчен на жалбоподателя на 24.09.2021 г., а жалбата е депозирана на 01.10.2021 г. Жалбата е подадена от легитимирано да обжалва лице срещу подлежащ на обжалване акт, поради което следва да се приеме, че се явява **процесуално допустима**. Разгледана по същество жалбата е **неоснователна**, като съдът след като прецени доказателствата по делото и съобрази закона в контекста на правомощията си по съдебния контрол намира за установено следното:

На 12.05.2021 г. в 10:48 часа в гр. Бургас, ПП I-6, км. 494+850 в поска от кв. Пети километър към кв. Ветрен, техническо средство – мобилна система за контрол на скоростта – „TFR1-M“ № 644/14, поставена в служебен автомобил с рег. № А7863КК, засякла и заснела, движещ със скорост от 76 км/ч. автомобил „Шевролет Авео“ с рег. № А****А. Мястото на контрол попадало в границите на населеното място, поради което и максимално разрешената скорост за движение била до 50 км/ч. Въпросното нарушение било записано на файл с наименование „Клип 31880“. По-късно записите от системата за контрол на скоростта били прегледани от служители на Сектор „Пътна полиция“ към ОД на МВР Бургас, които от записания файл, установили, че заснетият автомобил „Шевролет Авео“ с рег. № А*****КА към датата на нарушението бил собственост на жалбоподателят Я., както и че скоростта следва да се счита на 73 км/час (след приспаднатия толеранс от 3 % в полза на водача).

Бил издаден Електронен фиш за налагане на глоба серия К № 4897916 на ОДМВР-гр. Бургас, с който за нарушение на чл. 21, ал. 1 ЗДвП, на основание чл. 189, ал. 4, вр. с чл. 182, ал. 1, т. 3 ЗДвП на жалбоподателя било наложено наказание „Глоба“ в размер на 100 лева.

Техническото средство - мобилна система за контрол над скоростта – „TFR1-M“ № 644/14, към датата на заснемане на нарушението било годно и калибрирано, видно от приложените по делото Удостоверение (л. 7) и Протокол за проверка (л. 8).

За използването на мобилното техническо средство бил изготвен и надлежен протокол по реда на чл. 10 от Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015г. (л. 9), съдържащ всички законоустановени реквизити.

По делото липсват данни жалбоподателят да е представил писмена декларация по чл. 189, ал. 5, изр. 2-ро от ЗДвП за друго лице, което да е управлявало автомобила в деня на нарушението.

Липсват данни и за представено писмено възражение по чл. 189, ал. 6 от ЗДвП.

Горната фактическа обстановка се установява по безспорен начин от събраните по делото материали по АНП, както и писмени доказателства, събрани в хода на съдебното производство, които съдът кредитира изцяло. Съгласно разпоредбата на чл. 189, ал. 15 ЗДвП - изготвените с технически средства или системи, заснемащи или записващи датата, точния час на нарушението и регистрационния номер на моторното превозно средство, снимки, видеозаписи и разпечатки са веществени доказателствени средства в административнонаказателния процес, поради което и съдът кредитира изцяло, приложената

по преписката снимка.

От тази фактическа обстановка и разглеждайки направените възражения съдът прие следното.

Атакуваният електронен фиш за налагане на глоба е издаден от компетентен орган и съдържа всички предвидени в чл.189, ал. 4, изр. 2-ро от ЗДвП задължителни реквизити, поради което не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да водят до отмяна на електронния фиш на това основание. Посочено е, че същият е издаден от ОД на МВР Бургас, като компетентността на наказващия орган произтича по силата на закона – териториалната структура на Министерство на вътрешните работи, на чиято територия е установено нарушението - чл. 189, ал. 4, изр. 2-ро от ЗДвП. Противно на становището на жалбоподателя - в ЕФ точно е посочено мястото на извършване на нарушението (включително и с неговите географски координати), отразено е обстоятелството, че то е в рамките на населеното място и поради това важи общото правило за максимално допустима скорост за движение до 50 км/ч., и точната измерена от АТС скорост. В ЕФ е посочена и разликата между засечената и разрешената скорост – 23 км/час, като коректно е приспаднал в полза на нарушителя толерансът от 3 %, който представлява допустимата техническа грешка при измерването на скоростта.

Съдът не възприема становището за незаконосъобразност на издадения ЕФ поради липса на описание на извършеното нарушение или поради неправилно използване на техническо средство.

Легална дефиниция на понятието „електронен фиш” се съдържа в § 1 от ДР на ЗАНН, която дефиниция е възпроизведена и в § 6, т. 63 от ДР на ЗДвП и съгласно които - ЕФ е електронно изявление, записано върху хартиен, магнитен или друг носител, създадено чрез административно-информационна система въз основа на постъпили и обработени данни за нарушения от автоматизирани технически средства. От това следва, че електронният фиш е своеобразен властнически акт с установителни и санкционни функции. В тази връзка, съгласно Тълкувателно решение № 1 от 26.02.2014 г. по т.д. № 1/2013 г. на ВАС, ЕФ се приравнява едновременно към АУАН и НП, но само по отношение на правното му действие (чл. 189, ал. 11 от ЗДвП), но не и по форма, съдържание, реквизити и процедура по издаване. От това следва, че изискванията за форма, съдържание, реквизити и ред за издаване на АУАН и НП, регламентирани подробно в ЗАНН, са неприложими по отношение на електронния фиш. От гледна точка на адресатите - електронният фиш е акт със санкционно значение, поради което, като вид държавна принуда, чрез него се възлагат неблагоприятни последици на адресата от имуществен характер. Именно с оглед на тази своя характеристика, при издаването на електронния фиш намира проява общия принцип, че административнонаказателната отговорност не може да бъде обоснована чрез разширително тълкуване или чрез тълкуване по аналогия (чл. 46, ал. 3 от ЗНА). Приложимостта на ЗАНН е посочена единствено при обжалването на електронните фишове – аргумент от чл. 189, ал. 8 от ЗДвП. В процесния електронен фиш е посочена само териториалната структура на Министерството на вътрешните работи, на чиято територия е установено нарушението и не

са посочени конкретен издател, негов подпис и дата на издаване, но такива реквизити не са предвидени в чл. 189, ал. 4 от ЗДвП, поради което това не може да бъде прието за пропуск, тъй като в случая нормата на чл. 189, ал. 4 от ЗДвП се явява специална по отношение на общото изискване на чл. 57, ал. 1 от ЗАНН за съдържанието на наказателното постановление. В този смисъл е константната практика на касационната инстанция например - Решение № 646 от 6.04.2015 г. на АдмС - Бургас по к.н.а.х.д. № 253/2015 г. и Решение № 539 от 19.03.2015 г. на АдмС - Бургас по к.н.а.х.д. № 150/2015 г.

По същество следва да се посочи следното.

Настъпилата законодателна промяна в чл. 189 ЗДвП (обн., ДВ, бр. 19 от 13.03.2015 г.) и приетата Наредба № 81213-532 за условията и реда за използване на автоматизирани технически средства и системи за контрол на правилата за движение по пътищата (обн., ДВ, бр. 36 от 19.05.2015 г.) (Наредбата), които изцяло са съобразени с основните положения на Тълкувателно решение № 1 от 26.02.2014 г. по тълкувателно дело № 1 от 2013 г. на ОС на колегиите на ВАС, налагат извод, че използването на мобилната техническа система за констатиране на нарушения на правилата по ЗДвП е допустимо, като законът и Наредбата изрично сочат на неучастието на контролния орган в нейното функциониране и възможността за такова нарушение, установено и заснето с автоматизирано техническо средство или система, в отсъствието на контролен орган и на нарушител, да се издава ЕФ. От своя страна в § 6, т. 65 от допълнителните разпоредби на ЗДвП е дадена легална дефиниция на понятието „автоматизирани технически средства и системи”. Това са уреди за контрол, работещи самостоятелно или взаимно свързани, одобрени и проверени съгласно Закона за измерванията, които установяват и автоматично заснемат нарушения в присъствие или отсъствие на контролен орган и могат да бъдат: а) стационарни – прикрепени към земята и обслужвани периодично от контролен орган; б) мобилни – прикрепени към превозно средство или временно разположени на участък от пътя, установяващи нарушение в присъствието на контролен орган, който поставя начало и край на работния процес. В конкретния случай - видно от приложеното Удостоверение за одобрен тип средство за измерване (л. 7) – мобилната система за видео-контрол на нарушенията на правилата за движение „TFR1-M“ е автоматизирано техническо средство по смисъла на закона, като цялостната обработка и формиране на доказателствения видеоматериал се извършва от специализирана програма, а операторът има възможност единствено за визуален преглед на качеството на заснетия видеоматериал. Тук е мястото да се посочи, че срокът на валидност на издаденото удостоверение за одобрен тип средство за измерване е изтекъл на 24.02.2020 г. Същевременно обаче по силата на чл. 30, ал. 5 от Закона за измерванията - когато срокът на валидност на одобрения тип е изтекъл, намиращите се в употреба средства за измерване, които отговарят на одобрения тип, се считат от одобрен тип, поради което и съдът счита, че в конкретния случай използваната мобилна система за контрол е одобрен тип средство за измерване на скорост.

В допълнение съдът следва да посочи, че е представен и задължителния в случаите на ползване на мобилна АТСС, протокол по чл. 10, ал. 1 от Наредбата, посредством които се

установява мястото на извършване на контрола, посоката на движение на контролираните МПС, ограничението на скоростта и др.

Мястото за контрол не е било обозначено с пътен знак „Е24“, но това е така, доколкото с ДВ, бр. 6 от 2018 г., в сила от 16.01.2018 г. е била отменена нормата на чл. 7 от Наредба 81213-832/12.05.2015 г., предписваща такова задължение на контролните органи, поради което и към датата на нарушението – 12.05.2021 г. за тях не е съществувало задължение за поставяне на пътен знак „Е24“ в контролирания участък или за оповестяване на мястото на контрол по друг начин.

Следва да се отбележи и че съдът не възприема доводите за негодност на използваното техническо средство. Видно от приложения протокол по чл. 10, ал. 1 от Наредбата използваното техническо средство е с идентификационен № „644/14“. Номер „644/14“ е посочен и на ред втори, в ляво в протокола за проверка (л. 8). Номер „644“ фигурира и върху приложената по делото снимка (л. 5 гръб) и именно той е цитиран в самия ЕФ. Поради това за настоящия състав не остава никакво съмнение, че приложените по делото документи безспорно доказват идентичност между използваното техническо средство и приложените документи.

Правилно е определен и субектът на административнонаказателната отговорност в лицето на собственика на МПС. Разпоредбите на ЗАНН, относно личната отговорност за извършване на административно нарушение са дерогирани от разпоредбите на чл. 188 от ЗДвП, които предвиждат презумпция за отговорност на собственика на МПС (законния представител на ЮЛ), която може да бъде оборена от него в случай, че друг е управлявал автомобила. В разпоредбата на чл. 189, ал. 5 ЗДвП пък е разписана процедурата, по която следва да процедира собственикът/представляващият, ако друго лице е управлявало автомобила - в 14-дневен срок от получаването на ЕФ да предостави в съответната териториална структура на Министерството на вътрешните работи писмена декларация с данни за лицето, извършило нарушението, и копие на свидетелството му за управление на моторно превозно средство. Само в този случай издаденият срещу собственика/представляващия ЕФ се анулира и се издава нов ЕФ срещу посоченото лице. В конкретния случай това не е сторено, поради което и правилно е ангажира отговорността на Я..

От субективна страна, съдът приема, че се касае за виновно извършено нарушение, тъй като не е спорно в процеса, че жалбоподателят е правоспособен водач на МПС и като такъв е бил запознат към датата на деянието със своите задължения при управление на МПС, в това число и задълженият му по чл. 21, ал. 1 ЗДвП, да избира определена скорост и спазва ограниченията за скорост при управление на МПС, които задължения обаче в настоящия случай съзнателно не е спазил.

В заключение съдът следва да посочи и че правната квалификация, дадена в ЕФ напълно съответства на установените факти и не са допуснати пороци в тази насока.

Наложено на жалбоподателя наказание е съгласно предвиденото в разпоредбата на

чл. 189, ал. 4, вр. с чл. 182, ал. 1, т. 3 ЗДвП – „Глоба” в размер на 100 лева, който размер е точно определен в закона и не може да се обсъжда въпроса за намаляването ѝ, както и въпроса дали случая може да се приеме за маловажен. Управлението на пътно превозно средство е дейност с повишен риск и една от най-честите причини за настъпването на ПТП е именно движението с несъобразена или превишена скорост, поради което и извършеното се явява деяние със завишена обществена опасност.

Предвид всичко горепосочено, съдът счита, че законосъобразно е била ангажирана административнонаказателната отговорност на жалбоподателя, като наложеното му наказание е правилно и законосъобразно индивидуализирано, поради което и атакуваният ЕФ следва да се потвърди изцяло.

Към момента е настъпила законодателна промяна в разпоредбата на чл. 63 ЗАНН (ДВ, бр. 94 от 2019 г.), съгласно която - в производството по обжалване на НП въззивният съд може да присъжда разноси на страните. Уредбата препраща към чл. 143 АПК, който пък от своя страна препраща към чл. 77 и чл. 81 ГПК, регламентиращи, че съдът дължи произнася по възлагане на разноските ако съответната страна е направила искане за присъждането им. В конкретния случай, с оглед на изхода на правния спор, разноси принципно се дължат в полза на АНО, който обаче не е поискал присъждането им, поради което и съдът не може служебно да се произнесе по въпроса.

Така мотивиран, на основание чл. 63, ал. 1, предл. 1 ЗАНН, Бургаският районен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Електронен фиш за налагане на глоба серия К № 4897916 на ОДМВР-гр.Бургас, с който за нарушение на чл. 21, ал. 1 ЗДвП, на основание чл. 189, ал. 4, вр. с чл. 182, ал. 1, т. 3 ЗДвП на Н. Г. ЯН. с ЕГН: ***** е наложено административно наказание „Глоба” в размер на 100 лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Административен съд – гр.Бургас в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните.

ПРЕПИС от решението да се изпрати на страните на посочените по делото адреси.

Вярно с оригинала!

АР

Съдия при Районен съд – Бургас: _____